

Sygn. akt III U 501/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 8 września 2020 r. w Suwałkach

sprawy **W. C.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do świadczenia postojowego

w związku z odwołaniem W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 8 czerwca 2020 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. C. prawo do świadczenia postojowego.

Sygn. akt III U 501/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 8.06.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.) odmówił W. C. prawa do świadczenia postojowego. Wskazał, że świadczenie to jest uzależnione od spadku przychodów wywołanego wystąpieniem COVID-19, w miesiącu bezpośrednio poprzedzającym złożenie wniosku, tj. w maju w stosunku do kwietnia. Natomiast w konkretnym przypadku takiego spadku przychodów wnioskodawca nie wykazał.

W odwołaniu od tej decyzji W. C. podniósł, iż spełnia warunki do uzyskania świadczenia postojowego w związku ze spadkiem przychodów w kwietniu i maju, gdyż w tym czasie nie osiągnął żadnych przychodów.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

W. C. prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEiIDG pod nazwą Prywatny Gabinet (...) W. C.. W dniu 4.06.2020 r. złożył wniosek o świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym COVID-19 dla osób prowadzących działalność gospodarczą (wniosek RSP-D), wskazując w treści tego wniosku, że przychód osiągnięty w marcu wyniósł 1 869,80 złotych zaś w kwietniu nie osiągnął żadnego przychodu. Ponadto

oświadczył, że rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej przed 1.02.2020 r., nastąpił przestój w prowadzeniu działalności w związku z COVID-19, nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, nie jest objęty ubezpieczeniem społecznym rolników i dane zawarte we wniosku są zgodne ze stanem faktycznym i prawnym. Ponadto złożył oświadczenie, że jest świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił odwołującemu prawa do świadczenia postojowego na podstawie przedmiotowego wniosku. Wskazał, że świadczenie to jest uzależnione od spadku przychodów wywołanego wystąpieniem COVID-19, w miesiącu bezpośrednio poprzedzającym złożenie wniosku. Ponieważ wnioskodawca złożył wniosek w czerwcu, powinien wykazać spadek przychodów w maju w stosunku do kwietnia. Takiego spadku przychodów wnioskodawca nie wykazał.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stan faktyczny sprawy jest bezsporny. Spór sprowadza się do odmiennej interpretacji przepisów prawa.

Zgodnie z art. 15zq ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.) świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, która rozpoczęła prowadzenie tej działalności przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i nie zawiesiła prowadzenia tej działalności oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

Ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby uprawnionej, składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 15zs ust. 1 cytowanej ustawy). Wniosek osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą powinien zawierać między innymi oświadczenie o uzyskaniu w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe przychodu o co najmniej 15% niższego od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc, jeżeli nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 15zs ust. 3 pkt 4 c).

Według interpretacji organu rentowego, odwołujący się nie spełnia ustawowo określonego warunku do uzyskania świadczenia postojowego, o którym mowa w art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy, gdyż wniosek złożył w czerwcu, wykazując spadek przychodów w kwietniu w porównaniu do marca, a nie w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku.

W ocenie, Sądu interpretacja tego przepisu została dokonana bez uwzględnienia zawartego w art. 15zs ust. 7 zapisu, że wnioski o świadczenie postojowe mogą być złożone do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii. Stan epidemii został wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r. poz. 491 ze zm.), zaczął obowiązywać od 20 marca 2020 r. i trwa nadal. W tym czasie wydano szereg przepisów zawierających różnego rodzaju ograniczenia, między innymi ograniczenia określonego sposobu przemieszczania się, obowiązek poddania się kwarantannie, jak i ograniczenia funkcjonowania określonych instytucji lub zakładów pracy, czasowe ograniczenie określonych zakresów działalności przedsiębiorców oraz obowiązek wykonania określonych zabiegów sanitarnych; zakaz organizowania widowisk i innych zgromadzeń ludności; nakaz udostępnienia nieruchomości, lokali i terenów przewidzianych planami przeciwepidemicznymi; czasowe ograniczenie korzystania z lokali lub terenów oraz obowiązek ich zabezpieczenia. Istniejące ograniczenia nie uniemożliwiały, w ocenie Sądu, złożenia przez wnioskodawcę wniosku o świadczenie postojowe w maju 2020 r. Jednak ustawodawca, wskazując na możliwość złożenia wniosków najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii, nie uzależniał dotrzymania terminu od istnienia i wykazania przez wnioskodawcę przeszkód uniemożliwiających złożenie takiego wniosku w miesiącu bezpośrednio następującym

po miesiącu, w którym spełniał przesłanki do uzyskania tego świadczenia. Tak więc nie da się nie zauważyć wewnętrznej sprzeczności przepisów. Nie można przy tym zakładać, że racjonalny prawodawca wprowadza przepis, który pozwala na złożenie wniosku o świadczenie postojowe po odwołaniu stanu epidemii, jednocześnie ustanawiając takie ograniczenia, które nie pozwalają w żadnym stanie faktycznym na uzyskanie świadczenia po złożeniu wniosku w tym czasie. Przy interpretacji dokonanej przez organ rentowy, przepis art. 15zs ust. 7 cytowanej ustawy pozostaje martwy.

W zaistniałej sytuacji należy więc odwołać się do interpretacji przepisów zgodnej nie z jej literalnym brzmieniem a celem w jakim zostały wprowadzone. W założeniu wprowadzenie świadczenia postojowego miało na celu zminimalizowanie negatywnych skutków ekonomicznych rozprzestrzeniania się COVID-19 występujących między innymi u osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą poprzez rekompensatę utraty przychodów z wykonywanej działalności. Przysługuje ono, gdy w następstwie COVID-19 doszło do przestoju, obniżenia przychodów z działalności gospodarczej.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany przez W. C. w kwietniu 2020 r., za który ubiegał się o prawo do świadczenia postojowego, był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w marcu, to jest miesiącu poprzedzającym ten miesiąc. Tym samym wnioskodawca wykazał, że wystąpił spadek przychodów wymagany przez ustawodawcę.

Podkreślić przy tym należy, że świadczenie postojowe przyznawane jest jako świadczenie szczególne, bowiem uzasadnione szczególnymi, wyjątkowymi okolicznościami, to jest spadkiem przychodów wywołanym wystąpieniem COVID-19 i ogłoszeniem stanu epidemii w określonym czasie. Wprawdzie wykonując przepisy ustawy nie należy w takim przypadku stosować wykładni rozszerzającej, ale interpretacja dokonana przez Sąd wykładni przepisów nie rozszerza, jedynie wprowadza jej racjonalne rozumienie. W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał, że wystąpił spadek przychodów wymagany przez ustawodawcę.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało odwołanie uwzględnić i zmienić zaskarżoną decyzję.